

[Gørt Petersen.]

ror eller i hvert fald som et skib, hvor ror-gængerne ikke ved, hvad de vil, eller hvor de slås indbyrdes. Vi er i forvejen afhængige af de skiftende politiske konstellationer, men her vil vi altså være i en situation, hvor vi ikke alene er afhængige af de skiftende konstellationer, men også — men det skal ses i sammenhæng — af den hovedkurs, som De europæiske Fællesskaber er slået ind på.

Denne hovedkurs er klar. Det begyndte med Romtraktaten i 1957 og integrationen i de første år omkring 1960. Så kom det til et tilbageslag midt i 1960erne, som blev klarret med Luxembourgforliget; men fortsat i sidste halvdel af 1960erne var der kun en ganske langsom udvikling. Så måtte de Gaulle gå af, han døde, hans indflydelse forsvandt, og vi fik topmødet i Haag i december 1969 med beslutning om udvidelse og øget integration. Den sidste beslutning førte videre til Davignonrapporten og Wernerrapporten i 1970, videre til resolutionen om den økonomisk-valutariske union i 1971, videre til at klare noget, som man havde ligget og kæmpet med 1960erne igennem uden at kunne løse det, nemlig spørgsmålet om finansreglementet og landbrugsordningen. Så kom der et tilbageslag igen på grund af valutakrisen i 1971-72, men i marts 1972 holdtes et rådsmøde, hvor der blev gjort nye integrationistiske fremstød, både på den valutariske og den økonomiske unions område. Hver gang man er gået et skridt tilbage i integration, har man bagefter taget to skridt fremad i integration.

Det er klart, at der har været vanskeligheder, og der vil fortsat være vanskeligheder, men linjen ligger klar. Hvis man så hertil lægger udtalelser af Heath, af Brandt, af Pompidou, af italienerne og af Benelux-politikerne, peger de alle i retning af en politisk union.

Må jeg i øvrigt i den forbindelse minde om, at da Brandt i den vesttyske forbunds-dag skulle have østtraktaterne igennem, måtte han indgå en aftale med oppositionen om en erklæring om Forbundsrepublikkens udenrigspolitik. Nu drejede det sig jo først og fremmest om forholdet til Østeuropa, men ikke desto mindre indtager en passus om noget helt andet en væsentlig plads i denne erklæring, som altså blev vedtaget enstemmigt i den tyske forbundsdag. Det er den

passus, at der er enighed om i forbundsdagen, at De europæiske Fællesskaber gradvis skal udbygges til en politisk union, det sidste som et samlet begreb, ordet „politisk“ er i øvrigt stavet med stort P i den officielle skrivelse, så det må være noget, de lægger meget vægt på. Det er den tyske forbundsdags erklæring om målsætningen med De europæiske Fællesskaber. Hvordan kan man så ignorere det, hvordan kan man prøve på at komme uden om denne hovedlinje? Men hver gang vi fra modstanderside peger på hovedlinjen, vil man ikke diskutere den. Enten nægter man, at den eksisterer, eller også prøver man at glide af på andre måder.

Jeg erkender, at der er hæderlige undtagelser i denne sal. Det sker, når man er ude ved møderne, at en tilhænger går ind i diskussionen og siger: jeg er tilhænger af integrationen, og jeg vil arbejde for, at den kan komme så hurtigt som muligt. Men det er en sjældenhed. Resultatet er under alle omstændigheder, at denne hovedlinje eksisterer, at vi i givet fald kommer ind i De europæiske Fællesskaber uden nogen selvstændig linje, for den har tilhængerne ikke, og at Danmark derfor vil blive opslugt i en ny blokdannelse og vor suverænitæt blive likvideret gradvis.

Man kan f. eks. tage beslutningen om den økonomisk-monetære union. Markedsministeren siger, at han vil sige nej til indgreb i fordelingspolitikken. Se, jeg tror det bedste om markedsministeren, og jeg tror det bedste om hans motiver. Det er ikke viljen, jeg tvivler på, men evnen i en given situation; det er dér, jeg er bange. Er det, når der er gået en 3-4-5 år og afgørende beslutninger skal tages, muligt for denne eller en anden markedsminister, selv om han gerne vil det, at gribe ind, når vi er kommet i et langt, langt større økonomisk afhængighedsforhold til medlemsstaterne i De europæiske Fællesskaber, fordi vi er blevet medlem, fordi vores eksport i højere grad er dirigeret i den retning? Er det muligt til den tid for en markedsminister at sige nej, når det drejer sig om indgreb i fordelingspolitikken? Kan han undgå det, fordi han for 4-5 år siden har afgivet et lidt fortolkeligt forbehold, men altså dog et forbehold, under en forhandling i Bruxelles? Man skal i hvert fald ikke glemme, at skinnerne er lagt.

Her er nok et punkt, som jeg synes mar-